

dens der ikke gives den Anvisning paa nogen anden Indtægt, kan være overeensstemmende med de Regler, man ellers følger her i Thinget ved Bevillinger i Finantsloven, — har jeg fundet mig foranlediget til at stemme imod denne Nedsættelse. Jeg har saameget mere gjort dette, som det, efter de nu stedfindende kirkelige Forhold, vil være fornødent, at der snart fremkommer en almindelig Lov, som ordner Menighedernes Bidrag til kirkelige Diemed. Den høitærede Cultusminister bemærkede i saa Henseende, at der forestod en betydelig Reparation paa en af Byens Kirker, og jeg skal i Forbindelse hermed nævne et andet Forhold, som ligeledes nødvendiggjør, at der snart maa tages fat paa en Lov, som paalægger Menighederne større Bidrag, et Forhold nemlig, hvor der er Spørgsmaal om en urefunderet Understøttelse til en betydelig Reparation, som allerede har fundet Sted ved en anden af Hovedstadens Kirker. Allerede for 2 Aar siden er fra den herværende Communalbestyrelses Side i den nævnte Anledning moveret om en saadan Lov; hvorfor den ikke endnu er kommen frem, er mig ubekendt. Men naar en sliq Lov kommer frem, vil der jo være Anledning til at træffe de Bestemmelser, som ere fornødne for at paalægge Hovedstadens Beboere de nødvendige Bidrag til Slotskirkens Betjente, det være sig nu ved en Forøgelse af Præstepengene, eller ved at henlægge en Deel af de andre meget store Sogne til denne Kirke; der kan naturligviis tænkes flere forskjellige Maader, hvorpaa en saadan Forøgelse i Indtægterne kan være at tilveiebringe. Hvad dernæst det andet Punkt om 400 Rbd. til Capellanen ved Trinitatis Kirke angaaer, da stiller denne Bevilling sig for mig som et personligt Tillæg for Sognepræsten til hans Lønning og egentlig ikke som et Tillæg for Capellanen; thi dengang da dette Forhold blev ordnet, var Meningen den, at man ikke vilde berøve Sognepræsten de Indtægter, han havde havt; men, da man indsaar, at Antallet

af de Geistlige ved Kirken var for ringe i Forhold til Forretningernes Mængde, bevilgede man af Statskassen et Tilskud til en Capellans Ansættelse. Saaledes har jeg i det Mindste opfattet Forholdet, og jeg har heller ikke hørt noget Beviis for, at det skulde være at forstaae paa anden Maade. Men dersom det altsaa er et personligt Tillæg for Sognepræsten, troer jeg, efter den Praxis, som er bleven gjældende med Hensyn til saadanne Tillæg, skjøndt man i Principet maa erkende det for urigtigt, at Sagen bedst vilde ordnes ved at gjøre den Tilfoining til denne Post, at den bortfalder ved Vacance. Mod en saadan Tilfoining skulde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget at erindre. Naar man iøvrigt har meent, at det vilde være hensigtsmæssigt at lade en Forhøielse af Præstepengene træde istedetfor disse 400 Rbd., og at man paa den Maade egentlig ikke vilde komme til at beffjære disse Capellaners Indtægter, saa troer jeg ikke, at denne Betragtningssmaade er aldeles rigtig. Jeg troer nemlig ikke, at der kan paabydes nogen anden Udskrivning af Præstepenge for et enkelt Sogn her i Kjøbenhavn, end den, som gjælder for alle de øvrige Sogne. Dertil vilde i alt Fald foinden kræves en speciel Tilskendegivelse eller Lov, og det vil ingenlunde blive en ubetydelig Forhøielse; thi efter hvad jeg veed, andrage Præstepengene for det paagjældende Sogn 35—3600 Rbd. Deraf vilde 400 Rbd. udgjøre en Niendebel, som altsaa vilde være at udskrive mere, end for Dieblirket udskrives. Men da der ikke er nogen Lovforfrist, der siger, at Ligningen af Præstepenge skal for dette enkelte Sogn foretages efter en højere Maalestok end i de andre Sogne, troer jeg ikke, at denne Anvisning til at dække dette Tillæg af 400 Rbd. ved en højere Udskrivning af Præstepenge vil kunne iværksættes. Det er det her Anførte, som har bevæget mig til i Udvalget at dissentiere med Hensyn til disse tvende Indstillingspunkter.